

Naar der handles om, hvorvidt et Laan skal bevilges med et større eller mindre Beløb, og der er Uenighed mellem ham og Laanebestyrelsen i saa Henseende, bestemmer § 7; at kun det mindre Beløb skal bevilges. Dette vil naturligviis foranledige mange Laansøgere til at reise til Hovedstaden for at komme til at forhandle med Overformhøderen i den Anledning. Jeg vil henstille, om Forholdet ikke kunde ordnes paa en noget anden Maade, saaledes at de locale Laanebestyrelser ibetmindste havde Indstillingsret, og at Overformhøderen var forpligtet til at tage en af de indstillede Laantagere, enten Nr. 1, 2 eller 3, helst naturligviis den første. Hvad den sidste Passus i § 7 angaaer, ifølge hvilken Spørgsmaal om Laans Overtagelse af nye Ciere afgjøres af Overformhøderen, skal jeg bemærke, at jeg troer, at det vilde være heldigt, om de locale Laanebestyrelser ibetmindste maatte komme til at afgive deres Erklæring i saadanne Tilfælde. Jeg hørte nok, at den høitagtede Minister meente, at det ikke var værdt at sætte Laanebestyrelserne i Bevægelse i denne Anledning, men det forekommer mig dog at være rigtigst, naar et Pant gaaer over til en ny Eier, at den locale Laanebestyrelse da ibetmindste høres derover. — Endnu har jeg en lille Bemærkning at gjøre med Hensyn til Lovbøkastets § 3. Det forekommer mig at være en temmelig høi Afgift, som der i den er lagt paa Myndige; der skal ifølge Nr. 1 b. tages en Indkomstskat af Myndige af 4 pCt. af deres Renteindtægt. Jeg vil spørge, om man dog ikke finder, at dette er at tage en lovlig høi Provision af den Indtægt eller det Udbytte, der faaes af deres i Overformhøderne indestaaende Capitaler. Dersom der behøves en forøget Afgift, da forekommer det mig, at det vilde være rimeligere at forøge den under Nr. 2 i § 3 nævnte Afgift saaledes, at den Procent, som Laantageren skal betale, blev forhøiet noget. Laantagere ere jo desto værre nu engang vante til at maatte betale en ganske anderledes høi Provision end baade een og to Procent. Naar Provisionen blot er lovbestemt, idet der staaer, at de skulle betale f. Ex. 2 pCt., saa kan der Intet indvendes, idet Enhver jo saa veed, hvad han gaaer ind paa, og idet der jo ikke er andre Omkostninger forbundet med

Laanet, undtagen naturligviis de sædvanlige til Stempelpapir o. s. v. Jeg troer, at man, naar man overhøvedet blot kan faae det Slags Laan, hvilke i Almindelighed betragtes som temmelig faste Laan, ikke vil være utilbøielig til at give en noget forhøiet Afgift, og den bør, mener jeg, komme de Myndige tilgode, saaledes at Afgiften under § 3 Nr. 1 b. nedsættes.

David: Min ærede Nabo tilbenstre (Haffner) gif ind paa det foreliggende Lovforslags egentlige Princip, og han udtalte i saa Henseende som sin Overbeviisning, at han af Hensyn til Familielivets Hellighed og Tryghed meget vilde foretrække Børgbestyrelse for en Overformhøderbestyrelse. Han sluttede med at sige, at, hvad der efter et andet Lovforslag, der ligeledes foreligger til Behandling idag, bliver opstillet som Undtagelse, efter hans Anskuelse burde fordrøes at være Reglen. Jeg skal, da han saaledes har gjort et Henblik til det andet Lovforslag, der vil komme til Behandling idag, og som i flere Henseender staaer i Forbindelse med det nærværende, ogsaa tillade mig at udtale mig om det til Grund for disse tvende Lovforslag liggende Princip. Jeg vil da først gjøre min ærede Nabo opmærksom paa, at det, naar Børgbestyrelsen bliver gjort til Regel, ikke er muligt, at Overformhøderbestyrelse kan blive en Undtagelse deraf, saa bliver Børgbestyrelsen en Regel uden Undtagelse. Hvad han syntes at postulere, var altsaa ikke alene, at det, som nu er Undtagelse, skulde gjøres til Regel, og at omvendt det, som nu er Regel, skulde gjøres til Undtagelse, men det var, at et andet Princip skulde fastslaaes som en Regel uden Undtagelse. Jeg skal ikke forbyde mig i en statsretlig Undersøgelse af, om Staten ikke, naar den i det Heles Tarv og af Hensyn til den yngre Generations Vel har fastsat en Umhødighedsalder, ogsaa er fuldkommen beføiet og endogsaa forpligtet til paa Grund af denne sin Bestemmelse at varetage de Umhødiges Tarv paa den Maade, som den erkjender for at være den rigtigste. Jeg troer nemlig ikke, at man af Agtelse for Familielivets Hellighed og Familiefadrens Umhødighed vil kunne opstille den Fordring, at Staten ikke skal ind-